

играятъ въ настоящето, сж останали и до сега разединени, въпрѣки общата тенденция на всички у насъ къмъ сплотяване и съюзяване;

3. Че съюзени въ една обща организация, днешното тѣхно хилаво съществуване ще сж отстранени, тѣ ще се поставятъ на здрава почва и ще станатъ мощенъ двигателъ за културно-просвѣтителното развитие на нашия народъ;

4. Че идеята за съюзяване и нуждата отъ такова сж вече достатъчно назрѣли, за което свидетелствуватъ и разискванията въ печата и

5. Че при наличността на полувѣковната дейность на българското народно читалище „Зора“ въ гр. Сливенъ, което отпразднува вчера тѣй тържествено своя петдесетъ годишенъ юбилей, съвсемъ умѣстно е инициативата за Читалищенъ съюзъ да се вземе по тоя случай и въ тоя градъ,

Р е ш и м е:

1. Да се конституираме въ комитетъ, който взема инициативата да осъществи съюзяването на всички градски и селски читалища и културно-просвѣтелни дружества въ страната;

2. Да извършимъ всички необходими работи (апели, покани, изложение на съображенията) за популяризиране на идеята и свикване на общъ читалищенъ конгресъ, който, по наше мнение, е желателно да се състои въ гр. Сливенъ въ салона на българско народно читалище „Зора“, презъ великденската ваканция въ 1911 год. и

3. Времененъ дѣловодителъ, до когото да се отправя креспонденцията, опредѣляме Ст. Гидиковъ.

гр. Сливенъ, 27 септ. 1910 г.

Д-ръ Димитровъ, И. П. Стамболивъ, Д. Цвѣтковъ, Хр. Бѣловъ, С. Гидиковъ, Ал. Поповъ, Н. Камбуровъ“.

Трѣбва да признаемъ, че идеологътъ на така създадения комитетъ, съ неговата високоблагородна инициатива за читалищно съюзяване, е билъ г. Ст. Гидиковъ, който е билъ избранъ за дѣловодителъ на комитета. Така самосъздалиятъ се комитетъ си поставя като първа и най-важна задача да постави началото на читалищното съюзяване и да популяризира идеята за създаване на читалищния съюзъ. Въ изпълнение на своята задача комитетътъ счелъ за нужно да изпрати следния

ПОЗИВЪ

къмъ читалищата и културно-просвѣтнитѣ дружества въ България.

„Ползотворната роля, която читалищата сж играли въ духовното и политическото възраждане на българщината е известна. Макаръ тепърва да се събира градивото за подробната история на читалищата, знае се въ общи черти, на каква жива нужда отговаряха тѣ въ предосвободителната епоха, като центрове, отъ които се разпространяваше между току-що събудилия се български народъ слабата още вълна на просвѣта и политическо свестяване. Тия центрове въ кратко време се пренесоха отъ единъ градъ въ други и въ по-голямѣ села, заблещукаха изъ царуващата духовна и обществена тъмнина на робската земя и станаха пжтеводителни свѣтилници въ духовното и гражданско развитие на българщината. Самитѣ имъ имена показватъ значението, което имъ се е придавало още въ начало, при тѣхното основаване: